

מראי מקומות לשיעור פרשת חוקת תשפ"א

הרב שבת סלביצקי

היכן נמצא הכח להתחדש לחיים ?

הסוד של פרה אדומה בזמנינו

במדבר יט ב : זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו ... ושרף את הפרה לעיניו את ערה ואת בשרה ואת דמה על פרשה ישרף ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה.

ילקוט שמעוני תורה פרשת חקת רמז תשנ"ט : אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. "זאת חקת התורה, רבי יצחק פתח כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, אמר שלמה על כל התורה כולה עמדתי ועל פרשה זו של פרה כיון שהייתי מגיע בה הייתי דורש בה חוקר בה ושואל בה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.

במדבר רבה יט, א : אמר הקב"ה חוקה חקקתי גזרה גזרתי אי אתה רשאי לעבור על גזרתי. במדבר רבה פרשה יט : ר' אחא בשם ר' חנינא אמר: בשעה שעלה משה למרום שמע קולו של הקב"ה שיושב ועוסק בפרשת פרה אדומה

כתר שם טוב סימן שצג ובכ"מ : זהו ענין הגבהות, שמתחלה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהש"י, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות ושלא לשמה, כמו להתפארות או עולם הבא, שזהו ג"כ גבהות נסתר, שחושב שראוי שישלם לו הש"י שכר על מעשיו, וחושב א"ע שעושה איזה דבר למענו, והותר לו לאחוז הגבהות והתפארות, ויעשה שלא לשמה ומתוך שלא לשמה יבוא לשמה.... וענין הזה הוא אפילו בצדיקים שכבר הם טהורים הוא נוהג תמיד ע"ד הנ"ל, שצריך להתקרב להש"י בגבהות ושפלות, כי קודם שרוצה האדם להתקרב להש"י ע"י איזה מצוה גדולה ותורה או תפלה נמצא שעדיין הוא מרוחק ונקרא לערך הקירוב שיתקרב אח"כ ע"י העובדא שעתידי לעשות, נקרא עתה ע"ד הכינוי טמא ומרוחק מהש"י וא"א להתקרב להש"י אם לא יהי' לו גבהות, פי' דיש קטנות וגדלות בקדושה ולעומת זה בסט"א, דבסט"א קטנות היינו שהיצה"ר אומר לו אתה אינך ראוי לעשות מצוה גדולה ועובדא כזו, וע"כ שצריך שיגבה לבו בדרכי ה' כמרז"ל במשנה למה נברא אדם יחידי, שצ"ל עלי העולם עומד כו', 'דאל"כ יאמר לו יצרו שאתה אינך ראוי להתקרב אליו ע"י עובדא זו כנ"ל. לזה צריך להשתמש בגבהות ושיגבה לבו בדרכי ה' להתקרב דווקא....

אח"כ, צריך להשמר להשתמט מכל צד גבהות, וישפיל א"ע לפני הש"י ולפני כל, וזהו קטנות שבקדושה, שלא ידומה לו שהוא גדול מחבירו כשיראה שהם אינם עושים עובדא זו כי זהו גבהות, נמצא הגבהות בשעת מעשה המצוה שאז הוא נקרא טהור, ואז הגבהות מטמא טהורים ח"ו, והגבהות נקרא פרה שמפרה ומגדיל דעת האדם, ואדומה מצד הקליפה ...

רבי שמחה בונים מפשיסקה: לכל אחד צריכים להיות שני כיסים, ובהם ישתמש כשיצטרך לכך. בכים אחד יהיה כתוב – "בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם" (משנה, סנהדרין, פרק ד משנה ה), ובכים השני – "וְאֶנְכִי עֶפֶר וְאֶפֶר" (בראשית יח, כז). הרבה טועים, ומשתמשים בכים ההפוך מזה שהם צריכים לו".

אגרות קודש מכתב ח' כסלו תשיז : במ"ש אודות הקישוים ההעלמות וההסתרים בודאי שמע ע"ד הרמז של הכתוב במדבר יג' לג ונחי בעינינו כהגבים ועי"ז ולכן וכן היינו בעיניהם ולו הכירו יראי ה' בכלל והחסידים ביוחד את הכחות אשר ניתנו להם היו נגשים לכל ענין באומץ לב שלא בערך מאשר עתה ובדרך ממילא היו בטלים כמה העלמות והסתרים וגם קישוים.

רבינו יונה ב"שערי עבודה" בתחילתו : פתח הראשון הוא שידע האיש העובד ערך עצמו ויכיר מעלתו ומעלת אבותיו וגדלותם וחשיבותם וחבתם אצל הבורא יתברך, וישתדל ויתחזק תמיד להעמיד עצמו במעלה ההיא ולהתחזק בה תמיד.

רבי צדוק הכהן (צדקת הצדיק המלא, עמ' צ"ז) : "כשם שצריך אדם להאמין בה' יתברך, כך צריך אחר כך להאמין בעצמו"

ספר המאמרים תש"י עמוד 236 : דענוה אינה השפלות מצד פחיתות הנפש שאינו מוצא טוב בנפשו או שהוא ח"ו בדרך לא טוב כ"א השפלות דענוה הוא מצד העדר הרגש עצמו שאינו מחשב את עצמו למציאות גם עם כל הטוב שלו עם היותו טוב וישר בתומו"צ ובעבודה במס"נ הוא אינו בחשיבות בעצמו להיות בעיני עצמו באיזה מעלה ומדרי' משום זה כלל ואין זה מה שאינו יודע מהטוב שלו כ"א הוא יודע שהוא טוב וישר בכל דבר ומ"מ אינו מחזיק טיבותא לנפשי' שהוא באיזה מעלה ומדריגה.משום זה מאחר שאין זה שבה עצמו וזה דכתיב והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה ועם היות שידע את הטוב שלו ואשר הוא גבוה במעלה מכל אדם ומ"מ היה ענו מכל אדם והוא מפני שידע אשר כל עניני מעלותיו אשר בהם הוא גבוה במעלה ומדריגה מכל אדם מה שניתן לו מלמעלה וכמ"ש ותרם אותו כי טוב הוא ואיתא במד"ר טוב שמו טוביה שמו בשעה שנולד משה נתמלאה כל הבית אורה דכ"ז הוא מה שניתן לו מלמעלה וחשב דאלו היו אלו הכחות אצל אחר הי' ג"כ במדריגה ומעלה זה ואפשר דאחר אם הי' לו כחות אלו היי מגלה את הכחות יותר

בראשית" כז מא : וישטם עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי

רש"י שם : יקרבו ימי אבל אבי : כמשמעו שלא אצער את אבא.

יומא לט ב : תנו רבנן אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק אמר להם בשנה זו הוא מת אמרו לו מניין אתה יודע אמר להם בכל יום הכפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי ויצא עמי והיום נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ועטוף שחורים נכנס עמי ולא יצא עמי אחר הרגל חלה שבעה ימים ומת